

DA

DA

DA

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 16.10.2009
KOM(2009) 570 endelig

2009/0158 (CNB)

Henstilling med henblik på

RÅDETS BESLUTNING

**om Det Europæiske Fællesskabs holdning til genforhandlingen af den monetære aftale
med Vatikanstaten**

BEGRUNDELSE

De monetære aftaler blev indgået mellem Det Europæiske Fællesskab og Monaco, San Marino og Vatikanstaten for at sikre juridisk kontinuitet i de ordninger, der bestod mellem disse lande på den ene side og Frankrig og Italien på den anden side før indførelsen af euroen.

Ti år efter, at euroen afløste de tidligere italienske og franske valutaer, som blev anvendt af Monaco, San Marino og Vatikanstaten, opfordrede Rådet Kommissionen til at undersøge, hvordan de monetære aftaler har fungeret¹. Resultaterne af vurderingen blev vedtaget i Kommissionens meddelelse "Rapport om, hvordan de monetære aftaler med Monaco, San Marino og Vatikanstaten har fungeret"². Kommissionen konkluderede, at de monetære aftaler i deres nuværende form bør ændres for at sikre en mere kohærent tilgang i forbindelserne mellem Fællesskabet og de lande, der har undertegnet aftalerne. I nærværende udkast til henstilling til Rådets beslutning fastlægges Fællesskabets holdning i genforhandlingen af aftalen med Vatikanstaten.

Kommissionen foreslår, at følgende bestemmelser genforhandles og ændres:

- **Gennemførelse af relevant EF-lovgivning**

De forpligtelser, Monaco, San Marino og Vatikanstaten er pålagt i medfør af deres respektive monetære aftaler, er meget ulige. Den monetære aftale med Fyrstendømmet Monaco indeholder flest forpligtelser. I modsætning til aftalen med Monaco pålægger aftalerne med Vatikanstaten og San Marino ikke nogen specifik forpligtelse til at gennemføre EU-lovgivningen vedrørende beskyttelse af euro-kontanter mod falskmøntneri samt metoder for samarbejde med Fællesskabet på dette område. *For at skabe lige vilkår og sikre en passende beskyttelse af eurosedler og -mønter mod falskmøntneri skal Vatikanstaten og San Marino anvende den relevante EF-lovgivning.*

Eftersom der ikke er nogen egentlig banksektor i Vatikanstaten, er der ikke behov for at gennemføre EF-lovgivningen på bank- og finansområdet

- **Opfølgingsmekanismer**

I modsætning til den fastlagte procedure for aftalen med Monaco indeholder aftalerne med Vatikanstaten og San Marino ingen bestemmelser om en opfølgende procedure. I mangel af en regelmæssig formel opfølgning aflægger Vatikanstaten og San Marino ikke regelmæssigt rapport om gennemførelsen af aftalerne, og de er ikke tilstrækkeligt informeret om udviklingen i lovgivningen på de områder, der er omfattet af aftalerne. Kommissionen foreslår derfor, at der nedsættes to nye blandede udvalg - svarende til det, der findes med Fyrstendømmet Monaco - med Vatikanstaten og Republikken San Marino.

Det *blandede udvalg med Vatikanstaten* vil bestå af repræsentanter for Vatikanstaten, Italien, Europa-Kommissionen og Den Europæiske Centralbank. Udvalget vil få ansvaret for at lette gennemførelsen af aftalen og drøfte mulige ændringer af listen over EF-lovgivning, der skal anvendes af Vatikanstaten. Det ville også have beslutningskompetence vedrørende et

¹ Rådets konklusioner om "Fælles retningslinjer for de nationale sider og udstedelsen af euromønter", 2922. samling i Økofin-Rådet den 10. februar 2009.

² KOM(2009) 359 af 14. juli 2009

begrænset antal spørgsmål, som tillægges det ved den monetære aftale (f.eks. godkendelse af ændring af en møntanstalt, som præger Vatikanstatens euromønter).

- **Loft for udstedelse af euromønter**

Af historiske årsager blev loftet for Monacos, San Marinos og Vatikanstatens maksimale årlige udstedelse fastlagt på to forskellige måder (Monaco er i øjeblikket bemyndiget til at udstede et maksimum på 1/500 af den mængde mønter, som udstedes i Frankrig, mens Vatikanstaten og San Marino har faste kvoter), hvilket fører til meget forskellige resultater.

For at sikre en retfærdig behandling af alle lande med monetære aftaler foreslår Kommissionen, at der indføres en *ny ensartet metode til beregning af lofterne for udstedelsen af euromønter* (dvs. som også skal bruges i alle fremtidige aftaler). Kommissionen foreslår ligeledes, at udstedelseslofterne for de lande, der har undertegnet de monetære aftaler, forhøjes for at give mulighed for, at deres mønter kommer i omløb. Mønter, som er udstedt i små mængder, er meget efterspurgt blandt møntsamlere. Derfor tjener disse mønter ikke deres oprindelige formål som betalingsinstrument, men anvendes udelukkende til samlerformål.

De nye lofter vil bestå af en fast og en variabel del:

- (1) **Den faste del** skal tage sigte på at dække møntsamlernes efterspørgsel. Ifølge overslagene bør en samlet værdi på ca. 2 100 000 EUR være tilstrækkelig til at dække efterspørgslen på møntsamlersmarkedet³.
- (2) **Den variable del** skal i Vatikanstatens tilfælde være baseret på den gennemsnitlige udstedelse pr. indbygger i Italien. Det gennemsnitlige antal mønter pr. indbygger, der udstedes i (n-1) i Italien, skal ganges med antallet af indbyggere i Vatikanstaten.

Ved brug af den nye metode vil udstedelsesloftet for Vatikanstaten blive ca. dobbelt så højt sammenlignet med den nuværende kvote.

- **Regler for prægningen af euromønter**

Ifølge de nuværende monetære aftaler skal Italiens nationale møntanstalt fremstille Vatikanstatens og San Marinos euromønter. Denne regel blev indført af historiske årsager på et tidspunkt, hvor der endnu ikke var eurokontanter i omløb, og næsten alle landene i euroområdet kun prægede mønter til dækning af deres eget behov. Situationen har udviklet sig siden da, idet en række eurolande nu får deres mønter præget i et andet land i euroområdet. Kommissionen foreslår derfor *at give Vatikanstaten og San Marino mulighed for at bestille deres euromønter hos en anden EU-møntanstalt med erfaring i produktion af euromønter*. Ændringen af møntanstalt ville imidlertid skulle godkendes af det blandede udvalg.

- **Valg af kompetence**

De nuværende monetære aftaler har ikke givet Fællesskabet nogen beføjelser i tilfælde af, at de lande, der har undertegnet de monetære aftaler, ikke opfylder deres forpligtelser (f.eks. ikke gennemfører den relevante EU-lovgivning rettidigt), bortset fra den ultimative - og derfor

³ San Marino har f.eks. med en vis succes koncentreret sig om at slå euromønter med udvalgte værdienheder: disse mønter anvendes nu til transaktioner til pålydende værdi.

usandsynlige - mulighed for at trække sig ensidigt ud af aftalen. Kommissionen foreslår derfor, *at EF-Domstolen vælges som den instans, der er ansvarlig for bilæggelse af tvister*, der måtte opstå ved anvendelsen af de monetære aftaler.

Henstilling med henblik på

RÅDETS BESLUTNING

om Det Europæiske Fællesskabs holdning til genforhandlingen af den monetære aftale med Vatikanstaten

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 111, stk. 3,

under henvisning til henstilling fra Kommissionen⁴,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank⁵, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Fællesskabet har siden euroens indførelse haft kompetence for monetære spørgsmål og valutakursspørgsmål.
- (2) Det påhviler Rådet at fastlægge arrangementer for forhandling og indgåelse af aftaler om monetære spørgsmål eller spørgsmål vedrørende valutakursordninger.
- (3) Den Italienske Republik indgik på Fællesskabets vegne en monetær aftale med Vatikanstaten den 29. december 2000.
- (4) Rådet konkluderede den 10. februar 2009, at Kommissionen skulle undersøge, hvordan de eksisterende aftaler fungerede, og overveje, om lofterne for udstedelse af mønter burde forhøjes.
- (5) Kommissionen konkluderede i sin meddelelse om, hvordan de monetære aftaler med Monaco, San Marino og Vatikanstaten har fungeret⁶, at den monetære aftale med Vatikanstaten i den nuværende form bør ændres, således at der sikres en mere kohærent tilgang i forbindelserne mellem Fællesskabet og de lande, som har undertegnet en monetær aftale.
- (6) Den monetære aftale med Vatikanstaten bør derfor genforhandles hurtigst muligt, således at den nye ordning træder i kraft den 1. januar 2010 samtidig med de nye regler vedrørende indførelsen af euromønter, der er fastlagt i Kommissionens henstilling af 19. december 2008 om fælles retningslinjer for de nationale sider og

⁴ EUT C [...] af [...], s. [...].

⁵ EUT C [...] af [...], s. [...].

⁶ KOM(2009) 359.

udstedelsen af euromønter, som er bestemt til at sættes i omløb, der blev godkendt af Rådet i dets konklusioner af 10. februar 2009 -

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den Italienske Republik meddeler Vatikanstaten, at der er behov for at ændre den nuværende monetære aftale mellem Den Italienske Republik, på Fællesskabets vegne, og Vatikanstaten hurtigst muligt, og tilbyder genforhandling af de relevante bestemmelser i aftalen.

Artikel 2

Fællesskabet søger at opnå følgende ændringer i genforhandlingen af aftalen med Vatikanstaten:

- (a) Aftalen skal indgås mellem Fællesskabet og Vatikanstaten. Aftaleteksten skal bestå af en kodificeret udgave af den nuværende aftale med de indførte ændringer.
- (b) Vatikanstaten forpligter sig til at træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger ved hjælp af direkte gennemførelse eller eventuelle tilsvarende tiltag til at anvende al relevant EF-lovgivning om forebyggelse af hvidvaskning af penge og forebyggelse af svig og forfalskning af kontanter og andre betalingsmidler.
- (c) Metoden for fastlæggelsen af lofterne for Vatikanstatens udstedelse af euromønter skal revideres. De nye lofter beregnes efter en metode, hvor en fast del, som tager sigte på at undgå en for stor numismatisk spekulation i Vatikanstatens mønter ved at dække møntsamlersmarkedets efterspørgsel, kombineres med en variabel del, der beregnes som Italiens gennemsnitlige møntudstedelse pr. indbygger i år $n-1$ multipliceret med antallet af indbyggere i Vatikanstaten. Med forbehold af bestemmelserne om udstedelsen af mønter til samlerformål skal det i aftalen fastsættes, at mindst 51 % af Vatikanstatens euromønter sættes i omløb til pålydende værdi.
- (d) Der nedsættes et blandet udvalg til at overvåge fremskridtene med gennemførelsen af aftalen. Det består af repræsentanter for Vatikanstaten, Den Italienske Republik, Kommissionen og ECB. Udvalget skal have mulighed for hvert år at revidere den faste del for at tage hensyn til inflationen og udviklingen på møntsamlersmarkedet. Det træffer beslutninger ved enstemmighed. Den blandede udvalg vedtager selv sin forretningsorden.
- (e) Vatikanstatens euromønter udstedes af Istituto Poligrafico e Zecca dello Stato. Vatikanstaten skal dog have mulighed for at indgå kontrakt med en anden EU-møntanstalt, der præger euromønter, med det blandede udvalgs godkendelse. Mængden af mønter, som udstedes af Vatikanstaten, lægges sammen med den mængde mønter, der udstedes af møntanstaltens hjemland, med henblik på ECB's godkendelse af den samlede mængde udstedte mønter.

- (f) De Europæiske Fællesskabers Domstol vælges som den instans, der skal bilægge eventuelle tvister i forbindelse med aftalens anvendelse.

Hvis Fællesskabet eller Vatikanstaten finder, at den anden part ikke har opfyldt en forpligtelse i henhold til den monetære aftale, kan de hver især indbringe sagen for Domstolen. Domstolens dom er bindende for parterne, som træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dommen inden for en frist, som Domstolen fastlægger i sin dom. Hvis Fællesskabet eller Vatikanstaten ikke træffer de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme dommen inden for den fastlagte frist, kan den anden part straks bringe aftalen til ophør.

Artikel 3

Forhandlingerne med Vatikanstaten føres af Den Italienske Republik og Kommissionen på Fællesskabets vegne. Den Europæiske Centralbank tilknyttes forhandlingerne fuldt ud inden for sit kompetenceområde. Den Italienske Republik og Kommissionen forelægger udkastet til aftale for Det Økonomiske og Finansielle Udvalg til udtalelse.

Artikel 4

Aftalen indgås af Rådet.

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik og Kommissionen.

Udfærdiget i Bruxelles, den

*På Rådets vegne
Formand*